

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. K. J.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze 9, ul. Kovářská 4, PSČ 190 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2016, č. j. KRPU-211126-108/ČJ-2015-040022-SV,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 26. 1. 2016, č. j. KRPU-211126-108/ČJ-2015-040022-SV, kterým bylo rozhodnuto, že podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se žalobci prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 12. 10. 2015, č. j. KRPU-211126-44/ČJ-2015-040022-SV, o 30 dnů.

V žalobě uvedl, že v letech 2005 až 2010 pracoval jako kovář pro americkou firmu, kdy získal několik osvědčení popř. uznání od americké armády či jiných amerických organizací za pomoc při práci. Dále žalobce uvedl, že vyznáním je sunnita, v roce 2006 mu začaly vyhrožovat šíitské milice, dokonce na něj střílely, takže nějaký čas bydlel v Green zone,

kteřou spravovali Američané. Když mu ale skončila americká pracovní smlouva, tak žalobce zůstal bez ochrany a začal být pronásledován pro své vyznání a také pro spolupráci s americkou armádou a americkou firmou. Od té doby se žalobce začal skrývat a utíkat z místa na místo, přičemž vše eskalovalo ještě více s příchodem Islámského státu do Iráku. Proto se žalobce rozhodl v obavě o svůj život uprchnout do Evropy. Dne 18. 12. 2015 žalobce v Drahonicích projevil úmysl požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu z důvodu obav o život v případě návratu do Iráku, kdy s dotyčnou žádostí podal i žádost o přiznání odkladného účinku. Vedle toho u Městského soudu v Praze podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v níž žaloval, že mu správní orgán neumožnil vstup do azylového řízení, a také podal návrh na vydání předběžného opatření, aby nebyl vyhoštěn. Jeho návrh na vydání předběžného opatření však byl soudem zamítnut a o zásahové žalobě nebylo dosud rozhodnuto.

V návaznosti na to žalobce namítl porušení ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když prodloužila zajištění žalobce o dalších 30 dnů a stanovila termín deportace žalobce na 23. 2. 2016. Dle žalobce se žalovaná nemůže dovolávat toho, že pokud Městský soud v Praze usnesením žalobcův návrh na vydání předběžného opatření zamítl, může být opětovně přistoupeno k plánování realizace správního vyhoštění, neboť nelze předjímat výsledek soudního řízení. Jestliže v případě žalobce není realizace vyhoštění možná, tak nelze hovořit o tom, že by zajištění žalobce sledovalo účel vymezený Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Na podporu tohoto závěru žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150.

Dále žalobce namítl porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále ust. § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení, neboť žalovaná se nezabývala překážkami vycestování žalobce, a tedy zda je či není správní vyhoštění realizovatelné a zda je tedy dán i účel zajištění. Žalobce přitom Irák opustil z důvodu bezprostředně hrozícího nebezpečí ze strany tzv. Islámského státu, neboť dříve spolupracoval s americkou armádou a americkou firmou. Dle zpráv o stavu míru a bezpečnosti v jednotlivých zemích se Irák umístil na 161 místě ze 162 sledovaných zemí, ozbrojené skupiny po celém Iráku podnikají sebevražedné útoky na civilisty s tisíci zraněných a mrtvých, Islámský stát na okupovaném území provádí etnické čistky, v Iráku dochází k závažnému porušování lidských práv. Žalovaná však dostatečně nezjišťovala možnost existence vážné újmy v případě návratu žalobce do Iráku. Navíc stanovisko o možnosti správního vyhoštění neobsahovalo náležité zjištění, jelikož bylo vypracováno v urychleném čase. Žalobce trvá na tom, že prokázal svoji spolupráci s americkou armádou, čímž naplnil míru individualizace ohrožení jeho života, jak vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalovaná se taktéž vůbec nezabývala skutečností, že v Iráku probíhá ozbrojený konflikt, ačkoliv jí tato skutečnost musela být známa.

Závěrem žalobce shrnul, že rozhodnutí žalované považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázala na to, že se zabývala otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu

žalobce, a to jak s ohledem na podané vysvětlení žalobce, tak s ohledem na běžnou praxi žalované. Dále poukázala na to, že je v otázce možnosti vyhoštění vázána závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění. Žalovaná podotkla, že se v žalobou napadeném rozhodnutí se plně vyjádřila i k délce zajištění s tím, že žalobce zamlčel před kontrolujícími policisty svůj cestovní doklad. Žalobce věděl, že jeho cestování je nelegální, bez pobytových víz, ačkoliv si mohl vyřídit např. turistické vízum. Vedle toho žalobce nejprve uvedl, že celá jeho rodina žije v Iráku, následně začal tvrdit, že rodina již jeden rok žije ve Švédsku, přičemž zcela zamlčel svoji spolupráci s americkou armádou. Žalobce rovněž nevyužil prvotně žádné z možností o požádání o mezinárodní ochranu, třebaže nyní tvrdí, jak se cítí být ohrožen na životě. To vše dle žalované nesvědčí o upřímném a pravdivém jednání žalobce, nýbrž o účelovém jednání žalobce činěném ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Rozhodnutí o správní vyhoštění je v právní moci, podkladem k tomu bylo závazné stanovisko možnosti vycestování žalobce do Iráku. Žalovaná trvá na tom, že realizace správního vyhoštění nelze dosáhnout jinými mírnějšími prostředky, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce byla žalovanou v žalobou napadeném rozhodnutí vyloučena zcela jako neúčinná a nedostatečná. U žalobce je dáno zcela opodstatněné nebezpečí maření či ztěžování správního vyhoštění, neboť žalobce projevil úmysl nelegálním způsobem dále cestovat po zemích EU do Švédska. Vedle toho bylo prokázáno i zcela účelové zmaření již naplánované a připravené realizace správního vyhoštění ze dne 21. 12. 2015. Realizace správního vyhoštění žalobce nezasáhne nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž prodloužená doba zajištění o 30 dnů je přiměřená a nepřekračuje maximálních 180 dnů od prvotního omezení osobní svobody žalobce. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, které kroky budou činěny a odkázala i na svoji komunikaci s Ředitelstvím cizinecké policie.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30. 9. 2015 byl žalobce zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani schengenského prostoru. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit Irák z důvodu bezpečnostní situace a jeho cílem je Švédsko. Ví, že se

v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně, ale myslel si, že Českou republikou jen projede. O azyl v žádné zemi dosud nežádal, v Řecku mu pouze vzali otisky prstů. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Rodinu (rodiče, manželka, děti i sourozenci) má v Iráku, kde celou dobu žil, pouze jeden jeho bratr žije ve Švédsku. Na území České republiky vstoupil automobilem z Rakouska. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši 550,-Euro, 3.390,-USD a cca 35.000,-iráckých dinárů. Dne 1. 10. 2015 byl žalobce zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Rakouska podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie před dnem 13. 1. 2009, a to Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem č. 102/2005 Sb.m.s. ve znění Protokolu uveřejněného pod č. 103/2005 Sb.m.s. (dále jen „readmisní dohoda“), s tím že doba trvání zajištění byla stanovena na 45 dnů od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody, který nastal dne 30. 9. 2015 v 7.20 hodin. Dne 9. 10. 2015 vydal orgán Rakouska, a to die Landespolizeidirektion Niederösterreich, oficiální odmítnutí převzetí žalobce podle readmisní dohody. Dne 13. 10. 2015 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaná vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 15. 10. 2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 13. 10. 2015 potvrdil neochotu vrátit se zpět do Iráku a také to, že nehodlá vycestovat z EU, protože nadále ve Švédsku má v úmyslu požádat se svoji rodinou o azyl s tím, že nově začal tvrdit, že jeho manželka a děti již údajně pobývají ve Švédsku. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná dne 23. 10. 2015 podala žádost na zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, přičemž na základě této žádosti bylo zjištěno, že žalobce se nechce vrátit do Iráku a nemá zájem o dobrovolný návrat prostřednictvím mezinárodní organizace pro imigraci. V důsledku toho žalovaná realizaci správního vyhoštění žalobce předběžně naplánovala na 21. 12. 2015 s tím, že bude provedena s policejní eskortou přes Turecko, jelikož do Iráku existuje pouze jeden letecký spoj, a to právě přes Turecko, které vyžaduje při nucených návratech státních příslušníků Iráku přes své turecké území policejní eskorty. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že k realizaci správního vyhoštění žalobce dne 21. 12. 2015 nedošlo, neboť po sdělení tohoto data žalobci se žalobce začal aktivně bránit, a to podáním opožděné žádosti o mezinárodní ochranu, podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu s návrhem na vydání předběžného opatření, takže z procesní opatrnosti z vyhoštění žalobce sešlo. Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 A 257/2015 – 30, zamítl žalobcovu žádost o vydání předběžného opatření ve vztahu k nevykonávání žádných kroků směřujících k vyhoštění žalobce do země jeho původu, přičemž v době rozhodné žalobce ani nevstoupil do azylového řízení v České republice.

Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalované v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, který je dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaná postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Z rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce stručně shrnuto vyplývá, že žalovaná nadále shledává naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v tom, že žalobce minimálně dne 30. 9. 2015 pobýval na území České republiky bez víza, přičemž cestovní doklad prvotně zatajoval, dále že nejsou u něj dány podmínky pro uložení zvláštních opatření a vzhledem k tomu, že hodlá pokračovat v cestě do Švédska, je u něj dána obava, že bude mařit správní vyhoštění, což odůvodňuje rozhodnutí o zajištění. Soud konstatuje, že rozhodnutí žalované je dostatečně odůvodněno tak, aby mohlo být podrobeno meritornímu přezkumu, když žalovaná se v něm dostatečně vymezila k možnosti realizace správního vyhoštění žalobce a také k nemožnosti využití mírnějších donucovacích prostředků, jak soud rozvede níže.

U žalobce je dána důvodná obava, že by mařil či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť opakovaně v předchozích řízeních, ohledně nichž soud vedl již několik soudních řízení (a to pod sp. zn. 78 A 27/2015, 78 A 38/2015, 78 A 2/2016), tvrdošíjně deklaroval, že cílem jeho cesty je Švédsko a nikoliv Česká republika. Žalobce totiž opomíjí, že v případě uložení správního vyhoštění je žalobce vyhošťován nejen z území České republiky, ale je mu zároveň zakázán i vstup na území všech členských států Evropské unie po stanovenou dobu (srov. § 118, § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Švédsko je členským státem Evropské unie (Evropského společenství) od roku 1995 a tedy deklaruje-li žalobce, že hodlá i nadále směřovat k cíli své cesty, Švédsku, zcela jednoznačně směřuje k maření případného rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto obavu zesiluje i skutečnost, že žalobce vědomě ilegálně bez příslušného schengenského víza, kdy svůj cestovní doklad prvotně zatajoval, vstoupil na území schengenského prostoru a potažmo České republiky. V Řecku již

byl kontrolován státními orgány, jak vyplývá z jeho výpovědi, přesto překročil za pomoci převaděčů, tedy organizované skupiny, několik hranic států Evropské unie. Protiprávního jednání v oblasti pobytového práva se tedy žalobce již opakovaně dopustil a nic nevyvrací důvodnou obavu, že ve svém protiprávním jednání bude pokračovat. Samotný nelegální pobyt žalobce na území České republiky tak není důvodem pro jeho zajištění, ale je to právě obava z budoucího maření výkonu rozhodnutí, které bylo v dosavadním řízení prokázáno.

K subsidiaritě zajištění jako krajního institutu soud uvádí, že žalovaná ve svém žalobou napadeném rozhodnutí na str. 6 a 7 správně dovodila, že v daném případě nelze užít zvláštní opatření za účelem vycestování z území podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky žádné sociální ani ekonomické vazby a nedisponuje v podstatě žádnými většími finančními prostředky. Navíc žalobce opakovaně jednoznačně deklaroval svůj úmysl dostat se do Švédska. Zajištění žalobce tak zůstává jediným prostředkem k zajištění účelu jeho správního vyhoštění.

Soud dále konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, které je dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě na str. 8 až 11 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že realizace vyhoštění do domovského státu je možná, a to vzhledem k tvrzením žalobce a k původním tvrzením žalobce o tom, že celá jeho rodina vyjma jednoho bratra žije na území Iráku. Žalobce sice začal posléze tvrdit, že jeho manželka a děti již pobývají ve Švédsku, nicméně toto pozdější tvrzení hodnotí soud ve shodě se žalovanou jako účelové tvrzení poskytnuté ve snaze zlepšit si své postavení ve správním řízení. Vedle toho žalobce začal v žalobě nově tvrdit, že je sunnitou, třebaže v dosavadních řízeních uváděl, že je šíita, a také, že v zemi původu spolupracoval s americkou armádou, v důsledku čehož byl ohrožen na životě ze strany Islámského státu a jeho šíitských milicí. Také nelze přehlédnout, že žalobce prvotně kategoricky odmítal vyjma Švédska požádat v nějakém členském státu EU o mezinárodní ochranu, přičemž po několika měsících svého pobytu na území České republiky zásadně změnil názor v této otázce a těsně před realizací jeho správního vyhoštění (21. 12. 2015) požádal (19. 12. 2015) o udělení mezinárodní ochrany. To vše dle soudu svědčí jen o účelovém jednání žalobce činěném ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je přitom v právní moci, kdy závazným podkladem jedné z částí výroku bylo závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. V otázce možnosti vyhoštění žalobce je žalovaná vázána závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 15. 10. 2015, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění do Iráku.

Dále soud uvádí, že ze shora citovaných skutečností patrných ze správního spisu

vyplývá, že jedním z nezbytných kroků k realizaci správního vyhoštění žalobce, je zajištění rovněž policejní eskorty, a to z řad Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel, kdy je zapotřebí zajistit skrze Ministerstvo zahraničních věcí na Velvyslanectví Irácké republiky v Praze zajistit víza pro dotyčnou policejní eskortu a vedle toho je zapotřebí zajistit poskytnutí součinnosti Velvyslanectví České republiky v Bagdádu z důvodu pomoci při předávání žalobce na letišti v Bagdádu policejním orgánům Iráku. Dalším z nutných kroků k realizaci správního vyhoštění žalobce je také zajištění nezbytné součinnosti tureckých policejních orgánů při tranzitu žalobce přes letiště v Istanbulu. Žalovaná přitom na str. 9 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že pokus o realizaci správního vyhoštění žalobce, který byl předběžně naplánován na 21. 12. 2015, se nezdařil pro žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany a dále pro podaný návrh na vydání předběžného opatření a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalované v souvislosti se snahou žalované vyhostit žalobce, které žalobce podal u Městského soudu v Praze. V návaznosti na to pak žalovaná odhadla, že aby mohlo dojít k realizaci správního vyhoštění žalobce, je zapotřebí prodloužit žalobcovu zajištění o dalších 30 dnů, když i předchozí příprava realizace žalobcovy vyhoštění naplánována na den 21. 12. 2015 trvala zhruba stejnou dobu.

Soud konstatuje, že žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vyjádřila k realizaci správního vyhoštění včetně vyhodnocování potencionálních překážek realizace správního vyhoštění a své závěry opřela o dostatečný spisový materiál, který je rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí uveden. Důvody, které brání dalšímu postupu v realizaci vyhoštění, byly v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě vyjádřeny. Soud akceptuje, že se v současnosti čeká na uskutečnění jednotlivých kroků v rámci přípravy realizace vyhoštění žalobce (obstarávání příslušných víz, zajištění policejní eskorty, zajištění součinnosti tureckých a iráckých orgánů). Z konkrétně stanoveného data vyhoštění na den 23. 2. 2016 přitom vyplývá, že turecké policejní orgány i irácké policejní orgány žalované poskytly náležitou součinnost, což jen potvrzuje závěr žalované, že v případě žalobce je dána brzká možnost realizace správního vyhoštění žalobce do Iráku a naproti tomu, že není dána nemožnost pokračování zajištění. Nic tedy dle názoru soudu nespovídá o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění nemohla být ve vztahu k žalobci provedena, a to v následujících 30 dnech, obzvláště když realizace správního vyhoštění žalobce byla opět předběžně naplánována na další konkrétní termín, a to na 23. 2. 2016, jak uvedla žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí i v řízení před soudem.

V již předchozím rozsudku, který se týkal rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce, a to ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. 78 A 38/2015, soud konstatoval, že při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat i aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který spolupracuje při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány spolupracují. Vedle toho při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat i případnou nezbytnost poskytování součinnosti dalšího státu, jako tomu bylo v předmětné věci, a kdy tímto dalším státem je Turecko, když do Iráku existuje pouze jeden

letecký spoj přes Turecko.

Žalovaná správně vyhodnotila, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá. Soud neshledal, že by došlo k porušení ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1, odst. 4 návratové směrnice, k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy nebo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Maximální lhůta pro zajištění žalobce (tj. 180 dnů) je nadále zachována, neboť doba zajištění žalobce z jiného právního důvodu je v případě žalobce žalovanou správně počítána od jeho prvotního omezení na osobní svobodě.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 17. února 2016

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová